संमतः पाठः। पषकः-षिका, पिपषयिषकः-षिका; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिककलयतिवत् (176) ज्ञेयानि।

(986) "पसि नाशने" (X-चुरादिः-1616. सक. सेट्. उभ.)

इदित्करणात् णिचो वैकल्पिकत्वं ज्ञेयम्।

पंसकः-सिका, पिपंसयिषकः-षिका, पंसकः-सिका, पिपंसिषकः-षिका, पापंसकः-सिका; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिककुंशयतिवत् (232) ज्ञेयानि। [1]पांसुः[A]।

(987) "पा पाने" (I-भ्वादिः-925. सक. अनि. पर.)

'पाने पिबति, रक्षायां पाति, पायति शोषणे॥' (श्लो. 5) इति देवः।

[2]पायकः-यिका, [3]पायकः-यिका, पिपासकः-सिका, [4]पेपीयकः-यिका;
पाता-त्री, पाययिता-त्री, पिपासिता-त्री, पेपीयिता-त्री;
[5]पिबन्-न्ती, पाययन्-न्ती, पिपासन्-न्ती; —
पास्यन्-न्ती-ती, पाययिष्यन्-न्ती-ती, पिपासिष्यन्-न्ती-ती; —
[6]व्यतिपिबमानः, [7]पाययमानः, व्यतिपिपासमानः, पेपीयमानः;

---

1. औणादिके [द. उ. 1-112] कुप्रत्यये दीर्घे च रूपमेवम्।
2. 'आतो युक् चिण्कृतोः'' (7-3-33) इति युगागमः। एवं णमुलादिष्वपि यथासम्भवं युक् ज्ञेयः।
3. ण्यन्तात् सर्वत्र 'शाच्छासाह्वाव्यावेपां युक्' (7-3-37) इति युगागमो ज्ञेयः। आदन्तलक्षणपुगागमस्य बाधकोऽयम्।
4. यङन्ते सर्वत्र, 'घुमास्थागापाजहातिसां हलि' (6-4-66) इति ईत्वम्। अभ्यासे गुणः।
5. शतरि, 'पाघ्राध्मास्थाम्नादाण्दृश्यर्तिसर्तिशदसदां पिबजिघ्र—' (7-3-78) इत्यादिना पिबादेशोऽङ्गस्य भवति। आदेशस्यादन्तत्वाद् गुणाभावः इति वृत्तिः। 'पिबतेर्गुणप्रतिषेधः' (वा. 7-3-78) इति वचनमत्र प्रमाणम्। 'लोपः पिबतेः—' (7-4-4) इत्यत्र 'पिबतेः' इति निर्देशात् गुणो न' इति वर्धमानः।
6. 'कर्तरि कर्मव्यतीहारे' (1-3-14) इति शानच्। सन्नन्ते तु 'पूर्ववत् सनः' (1-3-62) इति शानजिति ज्ञेयम्।
7. धातोरस्य निगरणार्थत्वेऽपि, 'न पादमि—' (1-3-89) इति परस्मैपदनिषेधात् ण्यन्तात् 'णिचश्च' (1-3-74) इति शानज्भवत्येव।

A. 'इत्यादिवादिषु जनेषु विमोटितारिः पापप्रपण्डिपदपांसुरवाज्यधामा।' धा.का. 3. 23.